

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Pyszczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach A. G.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 25 września 2018r.

sprawy K. N. syna H. i K. z domu P., urodzonego (...) w P.

skazanego:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 listopada 2014 roku w sprawie II K 826/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 7 grudnia 2017 w sprawie II K 508/17 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. na miesiąc pozbawienia wolności, 6 miesięcy ograniczenia wolności po 24 godziny miesięcznie, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 4 kwietnia 2018r. w sprawie II K 307/17 za czyn z art. 178a § 4 k.k. na 5 miesięcy pozbawienia wolności, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

I. na podstawie art. 85 §1 k.k., art. 86 § 1 k.k. , art. 87 § 1 k.k. łączy jednostkową karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim w sprawie II K 508/17 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sadu Rejonowego w Puławach w sprawie II K 307/17 i wymierza skazanemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 90 § 2 k.k. łączy wobec skazanego zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone w sprawach II K 508/17, II K 307/17 i orzeka wobec skazanego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

II. w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 307/17 oraz okres

rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04 października 2016r. godzina 18.50 do dnia 04 października 2016r. godzina 22.25 oraz 20 dni tytułem odbytej kary ograniczenia wolności ze sprawy II K 508/17;

V. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 440/18

UZASADNIENIE

K. N. został skazany:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 listopada 2014 roku w sprawie II K 826/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł, 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 7 grudnia 2017 w sprawie II K 508/17 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. na miesiąc pozbawienia wolności, 6 miesięcy ograniczenia wolności po 24 godziny miesięcznie, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 4 kwietnia 2018r. w sprawie II K 307/17 za czyn z art. 178a § 4 k.k. na 5 miesięcy pozbawienia wolności, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Obrońca skazanego złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar pozbawienia wolności objętych wyrokami Sądu Rejonowego w Puławach w sprawach II K 826/14, II K 307/17 na zasadzie pełnej absorpcji.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Z uwagi na fakt, że po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły wyroki wobec skazanego, wejście w życie wskazanej wyżej ustawy zmieniło jego sytuację i może być podstawą wydania wyroku łącznego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje :

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Wyrok łączny sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora (art. 570 k.p.k.).

Zgodnie z art. 85 § 1-4 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub

kar łącznych, karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Artykuł 85a k.k. stanowi, iż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k., stosownie do którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Zgodnie z art. 87 § 1-2 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Jeżeli za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności i kara łączna pozbawienia wolności nie przekroczyłaby 6 miesięcy, a kara łączna ograniczenia wolności - 2 lat, sąd może orzec te kary łączne jednocześnie, jeżeli cele kary zostaną w ten sposób spełnione.

W art. 87 § 1 k.k. ustawodawca zakodował w istocie dwie normy prawne.

Pierwszą z nich jest norma kompetencyjna, która przyznaje sądowi kompetencję do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa (pierwotnie) orzeczono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności.

Drugą normą jest natomiast norma, która nakazuje sądowi uczynić użytek z tej kompetencji; nakazujący charakter omawianej normy podkreślił również SN, wskazując, że: "Zgodnie z brzmieniem art. 87 k.k. sąd, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wymierza obligatoryjnie karę łączną pozbawienia wolności przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Przepis ten jednoznacznie wprowadza wyjątek od zasady łączenia kar tylko tego samego rodzaju, uzasadniony brakiem możliwości równoczesnego wykonywania wskazanych kar" (zob. wyr. SN z 9.7.2003 r., III KK 276/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 2, poz. 1; na temat tej kwestii zob. także post. SA we Wrocławiu z 20.12.2006 r., II Akz 584/06, Prok. i Pr. – wkł. 2008, Nr 4, poz. 18, w którym przyjęto, że: "Skazanie za zbiegające się przestępstwa na kary zasadnicze pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności, popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, skutkuje obligatoryjnym wymierzeniem kary łącznej pozbawienia wolności, według zasad określonych w przepisie art. 87 k.k. i to także wówczas, gdy kara ograniczenia wolności została już zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności"). Z kolei w § 2 objaśnianego artykułu zawarto normę kompetencyjną przyznającą sądowi kompetencję do jednoczesnego orzeczenia łącznych kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności w sytuacji, gdy łączna kara pozbawienia wolności nie przekroczyła 6 miesięcy, a łączna kara ograniczenia wolności – 2 lat. Jak widać, z kompetencji tej sąd będzie mógł uczynić użytek tylko wtedy, gdy za zbiegające się przestępstwa orzeczono sprawcy co najmniej dwie jednostkowe kary pozbawienia wolności i co najmniej dwie jednostkowe kary ograniczenia wolności. Regulacja z art. 87 § 2 k.k. jawi się zatem jako *lex specialis* w stosunku do regulacji określonej w § 1 tego artykułu.

Charakterystyka sytuacji, w której aktualizuje się obowiązek orzeczenia określonej w art. 87 § 1 k.k. kary łącznej pozbawienia wolności. Sytuację tę określono w art. 87 k.k. wskazując w nim, że tworzy ją wymierzenie za zbiegające się przestępstwa kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności. Sąd jest zobowiązany do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 87 k.k. zarówno wtedy, gdy wymierzone za zbiegające się przestępstwa kary pozbawienia wolności orzeczono bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, jak i wtedy, gdy kary te lub niektóre z nich orzeczono z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Odmienny pogląd, nieznajdujący umocowania w komentowanym przepisie, sformułował L. Tyszkiewicz (w: Wąsek, Kodeks karny, t. 2, 1999, s. 266), uzasadniając go następująco: "Ratio legis tego przepisu to brak możliwości jednoczesnego wykonywania tych kar. Stąd można wyprowadzić wniosek, że jeżeli wykonanie jednej z tych kar bądź obu zostało warunkowo zawieszona, orzeczenie kary łącznej nie jest konieczne, a następuje dopiero wtedy, gdy doszło do odwołania warunkowego zawieszenia". Sposób budowania wskazanej kary łącznej. W art. 87 § 1 k.k. nie precyzuje się sposobu określania (budowania) kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w tym przepisie. W związku z tym należy przyjąć, że określenie granic tej kary

następuje przy wykorzystaniu art. 86 § 1 k.k., za pomocą którego dookreśla się treść wyrażonej w art. 87 § 1 k.k. kompetencji sądu do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności. Tym samym karę łączną pozbawienia wolności, o której mowa w art. 87 § 1 KK, sąd może wymierzyć w granicach od najwyższej z kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa do sumy tych kar z zastrzeżeniem, że górna granica omawianej kary łącznej nie może być wyższa od 20 lat pozbawienia wolności. W art. 87 § 1 k.k. ustawodawca wskazał na umożliwiający wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w tym przepisie, mechanizm przeliczenia jednostkowej kary ograniczenia wolności wymierzonej za przestępstwo będące w zbiegu na jednostkową karę pozbawienia wolności, w myśl którego miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Przyjęcie takiego przelicznika sprawia, że kara łączna pozbawienia wolności, o której mowa w art. 87 § 1 k.k., będzie karą orzeczoną nie tylko w latach czy miesiącach, ale również w dniach; rzecz jasna określenie dni nie występuje tu samodzielnie, a zawsze wespół z określeniem, na ile miesięcy lub lat orzeczono karę łączną pozbawienia wolności na podstawie komentowanego przepisu, co jest odstępstwem od reguły, w myśl której karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Rację ma G. Rejman, gdy podnosi, że "karę ograniczenia wolności przelicza się w rozmiarze miesiąc kary ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności, bez względu czy dotyczyć to będzie miesiąca o 28, 29, 30 czy 31 dniach. Ustawodawca wyraził w art. 87 jednolitą miarę miesiąca, który staje się podstawą dla zamiany kary ograniczenia wolności" (G. Rejman, w: Rejman, Kodeks karny, 1999, s. 1219).

Przy wyznaczaniu granic kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w art. 87 § 1 k.k., brane być muszą pod uwagę wszystkie jednostkowe kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Prawidłowe wyznaczenie granic omawianej kary łącznej. Podkreślić trzeba, że prawidłowe wyznaczenie granic omawianej kary łącznej wymaga uprzedniego przeliczenia jednostkowych kar ograniczenia wolności na odpowiadające im jednostkowe kary pozbawienia wolności. Tym samym w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa orzeczono kary ograniczenia wolności i karę (kary) pozbawienia wolności, nie wolno – z zastrzeżeniem art. 87 § 2 k.k. – z jednostkowych kar ograniczenia wolności tworzyć kary łącznej i następnie jej przekształcać przy pomocy określonego w art. 87 § 1 k.k. przelicznika. Przykładowo rzecz biorąc, w sytuacji gdy za zbiegające się przestępstwa orzeczono odpowiednio karę miesiąca ograniczenia wolności, karę 6 miesięcy ograniczenia wolności oraz karę roku pozbawienia wolności, to karę łączną pozbawienia wolności, o której mowa w art. 87 § 1 k.k., sąd będzie budował na 15 dniach pozbawienia wolności, 90 dniach pozbawienia wolności i roku pozbawienia wolności, przyjmując – zgodnie z normą wyrażoną w art. 86 § 1 k.k. – że w sytuacji tej dolną granicą kary łącznej będzie rok pozbawienia wolności, a górną jej granicą okres roku i 105 dni pozbawienia wolności (zob. w szczególności M. Szewczyk, Kara, s. 50–51; J. Giezek, w: Giezek, Kodeks karny, 2007, s. 571–572 oraz P. Kardas, w: Zoll, Kodeks karny, t. 1, 2007, s. 967). Nie jest też poprawnym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w art. 87 § 1 k.k., taki jej wymiar, który polega na arytmetycznym dodaniu do jednostkowej kary pozbawienia wolności jednostkowej kary ograniczenia wolności przekształconej przy pomocy określonego w art. 87 § 1 k.k. przelicznika – o takim sposobie budowania kary łącznej pozbawienia wolności w razie skazania sprawcy na kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności wspomina M. Szewczyk, analizując art. 69 KK z 1969 r. (zob. M. Szewczyk, Kara, s. 50- Komentarz do kodeksu Karnego A. Stefański 2017, wydanie 3).

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż zostały spełnione przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. dlatego Sąd połączył jednostkową karę ograniczenia orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim z dnia 7 grudnia 2017 w sprawie II K 508/17 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 4 kwietnia 2018 roku w sprawie II K 307/17 i orzekł karę łączną w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

W piśmiennictwie wskazuje się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (por. A. Marek, Kodeks..., s. 293; M. Szewczyk (w:) K. Buchała, Z. Cwiakalski, M. Szewczyk, A. Zoll, Komentarz..., s. 397-398; A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 562; L. Tyszkiewicz (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 262). W piśmiennictwie i orzecznictwie wskazuje się, że wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego do wydawania kar, a priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada

asperacji. Rozstrzygnięcie, która z dających się odczytać z treści art. 86 k.k. dyrektyw wymiaru kary łącznej powinna stanowić podstawę wymiaru tej kary w konkretnym przypadku związane jest z dwoma okolicznościami. Po pierwsze z zagadnieniem wskazań wynikających z dyrektyw prewencyjnych, po wtóre ze znaczeniem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej, w tym zwłaszcza charakterem związku zachodzącego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Oba elementy, a więc zarówno dyrektywy prewencyjne, jak i związek zachodzący pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, stanowią podstawowe okoliczności wpływające na wybór szczegółowej dyrektywy wymiaru kary łącznej. Odnosząc się do tego zagadnienia SN stwierdził, że "wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak" (wyrok SN z 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064). W innej nieco perspektywie Sąd Apelacyjny w Krakowie podniósł, że "orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej" (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 r., II Aka 175/00, KZS 2000, z. 10, poz. 31). Dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Uwzględniając powyższe Sąd wymierzył skazanemu karę pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, gdyż związek podmiotowy - przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami jest bliski, bowiem są to czyny popełnione w nieodległym okresie czasu i są to czyny przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Z opisanych wyżej względów wymiar kary przy zastosowaniu zasady absorpcji byłoby nadmiernym premiowaniem go, za popełnione przez niego przestępstwa, zaś zasada kumulacji prowadziłyby do nadmiernej dolegliwości.

Na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności nie bez wpływu pozostała opinia skazanego z dnia 26 czerwca 2018r. z Zakładu Karnego w Przytułach, z której to wynika, iż zachowanie skazanego kształtuje się na poziomie poprawnym, nie sprawi trudności wychowawczych, dotychczas nie był nagrdzany regulaminowo, ale nie wnioskowano również o wymiarzenie mu kary dyscyplinarnej. W stopniu dobrym stosuje się do wymogów regulaminu i porządku dnia. W kontaktach interpersonalnych z przełożonymi stara się uchodzić za grzecznego i regulaminowego. Prognoza penitencjarna kształtuje się pozytywnie. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Wobec skazanego nie stosowano środków przymusu bezpośredniego, nie zanotowano przejawów agresji bądź autoagresji. Wobec popełnionych przestępstw prezentuje krytyczny stosunek (k.9v).

Kara ta uwzględnia cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała wychowawczo. Sprawę, że skazany nie popełni ponownie przestępstwa oraz cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstrasza na innych potencjalnych sprawców.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił w szczególności właściwości i dotychczasową postawę skazanego, fakt wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności oraz to, że okazywał się on dotychczas osobą podatną na resocjalizację. Wszystko to sprawia, że prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna. Zwrócić jednak należy uwagę, iż funkcjonowanie skazanego poza Zakładem Karnym, które wiązało się m.in. z nadużywaniem alkoholu, co z kolei powodowało, iż skazany popełniał przestępstwa a ponadto wszczynał awantury z matką, którą wyzywał i wyganiał z domu. Z tych powodów w swoim środowisku posiadał zdecydowanie negatywną opinię. Dlatego też, oceniając zapadły wyrok łączny z tego punktu widzenia należy stwierdzić, że jest on dla skazanego niewątpliwie korzystny.

Również wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności mieści się

w ustawowych przedziałach, jak również nie przekracza określonych w przepisach granic.

W pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu jeżeli chodzi m.in. o świadczenia pieniężne a nadto na poczet orzeczonej kary łącznej w pkt I wyroku na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 307/17, okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04 października 2016r. godzina 18.50 do dnia 04 października 2016r. godzina 22.25 oraz częściowo odbytą karę ograniczenia wolności w sprawie II K 508/17. Na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie a mianowicie co kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 826/14, która została w całości odbyta przez skazanego i dlatego nie podlegała połączeniu stosownie do brzmienia art. 85 § 2 k.k., wbrew wnioskowi obrońcy skazanego, który wnosił o jej połączenie.

Kierując się treścią art. 90 § 2 k.k. Sąd połączył wobec skazanego zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone w sprawach II K 508/17, II K 307/17 i orzekł wobec skazanego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Stosownie do brzmienia powołanego przepisu i na jego podstawie, Sąd Rejonowy w Puławach zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, gdyż ze względu na to, że jest on osobą odbywającą karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym i nieosiągającą dochodów, ponoszenie przez niego tych kosztów byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Mając powyższe rozważania na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd Rejonowy w Puławach orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.